

عنوان مقاله:

تبیین جایگاه کنش ارتباطی در برنامه ریزی توسعه گردشگری در نیم قرن اخیر در چارچوب دیدگاه های جدید نظریه برنامه ریزی

محل انتشار:

هفدهمین کنفرانس بین المللی مدیریت (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

مرتضی احمدی - دانشجوی دکتری مدیریت گردشگری دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

هدف این مقاله، تبیین نقش و جایگاه کنش ارتباطی در برنامه ریزی گردشگری در چارچوب دیدگاه های جدید نظریه برنامه ریزی است. به همین منظور در ابتدا تحلیلی از نظریه کنش ارتباطی هابرماس و بنیان های نظری آن ارائه می شود و سپس دیدگاه غالب برنامه ریزی گردشگری در هر دوره و جایگاه کنش ارتباطی در آن مورد مطالعه تطبیقی قرار می گیرد. نتایج این مطالعه نشان می دهد از دهه 1980 به بعد، نظریه کنش ارتباطی در برنامه ریزی گردشگری بیشتر مورد توجه قرار گرفته و برنامه های توسعه در بسیاری از مقصدهای گردشگری بر مبنای آن تدوین و اجرا شده است. در این رویکرد جدید، برنامه ریزی یک کنش ارتباطی تلقی می شود که بر اساس آن، اهداف برنامه، محتوای آن و فرایند اجرایی از ابتدا تا انتها با مشارکت همه ذینفعان از طریق ارتباط و گفت و گو و رسیدن به توافق انجام می شود. برنامه ریزی در این دیدگاه از پایین به بالا و نقش برنامه ریز تسهیل کننده است. این پژوهش به روش کیفی و با بهره گیری از شیوه توصیفی - تحلیلی با تکیه بر آراء صاحب نظران در زمینه کنش ارتباطی در برنامه ریزی گردشگری صورت گرفته است. این تحقیق به منظور پر کردن خلاء منابع علمی در زمینه برنامه ریزی گردشگری با رویکرد های نظریه برنامه ریزی و غنی ساختن ادبیات این حوزه و توسعه دانش بنیادی در این زمینه انجام شده است. از سوی دیگر، یافته های آن می تواند در برنامه ریزی توسعه گردشگری کشور مورد بهره برداری قرار گیرد

کلمات کلیدی:

کنش ارتباطی، نظریه برنامه ریزی، برنامه ریزی ارتباطی، برنامه ریزی گردشگری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1162106>

